

UN NEGRE AMB UN SAXO: NÚMERO U EN VENDES

Marro i morro en Ferran Torrent

Als pocs dies de la seua eixida, «Un negre amb un saxo», és un espectacular èxit de vendes. L'últim Torrent continua així la saga de novel·les —¿negres, urbanes?— que han dut al Trigre de Sedaví i a València a la (mala) fama. Un tigre amb sexe, aquesta volta. Les cites entre cometes, és clar, pertanyen al llibre.

Vicent Martí

Com que la cita que encapçala la teua novel·la, «Xé, negre, canta», para una mica críptica, podies començar explicant-nos l'anècdota sencera.

—Molt bé. Antonio Machin, que com tu saps anava una mica carregadet de color, va actuar al teatre de Sueca, no sé quin any. Sueca, com és fama arreu, és un poble molt especial, molt graciós. I el Machin va cantar, i quan ja portava mig repertori desgranat, un cavaller de la primera fila (molt llauradorot, molt autèntic, molt suecà), li va bramar: «Xe, negre, cantamos aquella de *Tu vida y la mia*», mentre el teatre se'n venia avall. És sensacional, l'anècdota. Si algun dia tinc temps, he de fer un llibre amb anècdotes de Sueca. Serà collonut.

—¿Què pinta el negre en la novel·la?

—El negre... que en el fons tots som negres d'algú. Tu ets un negre d'Eli-seu, jo sóc un negre del meu senyoret... no tan negre com tu, és clar. Això és *Un negre amb un saxo*. El collonut és que el negre està content de ser negre, s'hi conforma, mai no agarrarà un *sofoco*. Ell toca el saxo, desafinat, però el toca. I sap fins on arriba. En canvi, l'altre idiota del Barrera, es pensa que va a menjar-se el món. I no sap què és un negre. Eixe és el missatge de la novel·la.

—Un negre amb un saxo, en contrast amb les altres novel·les teues, va ben carregada de bombo sexual. ¿Per què?

—No ho he fet perquè tocava, que quede ben clar. Com les altres no tenien sexe, aquesta sí que en portarà. No. Ho he fet perquè m'ho demanava el cos. I al cos cal donar-li el que demana. Sóc un consentidor, jo.

—¿El cos et demanava que Hèctor Barrera, ja en el primer capítol, sodomitze l'esposa d'un jutge de València?

—Sí, volia fer una petita transgressió sexual. Metafòrica, a més.

—¿Metafòrica?

—És clar. Que Barrera, periodista de la puta base, li sodomitze a una senyora de la burgesia valenciana és fotre-la doblement: a ella i a tot el que ella representa. Com més sucre més dolç, ¿no trobes?

—«El cul d'una dona és com un paisatge desert».

«Sóc un cínic que mai no trairia...».

—És veritat, ni un pèl ni mig. Ara, tu agarres el cul d'un tio i allò fa por, de tant de pèl. En canvi, el de la dona, és un paisatge desert. Fixa't i voràs. Tu quan arribes a casa poses de popa la dona i ho comproves. Als hòmens, a

IKONO

més, sempre els penja la palmera per baix...

—Una burgesa tan sofisticada com aquesta ¿pot gastar un perfum com el *Vetiver de Puig*? ¿No és una mica dissonant?

—Un moment, que això està consultat, no fotes. Hi ha Vetiver de Puig popular i Vetiver de Puig *eau de toilette*, que és ben diferent.

—*En un altre capítol ja la fas dur Rochas, però. ¿I tu, quina colònia gastes?*

—Home, ara no sé si es diu Chacarel o Cacharel. Tant fa. Faig molt bona olor, jo.

—*¿No trobes que Barrera para excessivament moralista?*

—És molt difícil no tindre moral. La qüestió és si tens una moral oficial o extraoficial. Barrera és un subversiu.

—*I una mica ploró. Agarra un bon col·locó amb les penes i treballs de les putes joves.*

—Xiquetes, xiquetes. ¿I qui pot no tindre una sensació de tendresa davant una puteta de tretze anys?

—*«Jo estava convençut que hi havia una petita diferència entre una puta i un periodista». ¿Quina?*

—Home, depèn per a qui treballes i com vages de putejat, però una petita diferència sí que hi ha. Putitíssima, a voltes.

—*«No era lletja ni guapa, era puta».*

—Les putes arriben a una edat incerta en què encara abelleixen. Tot i que

siguen lletges, potser per tota la parafernàlia que porten damunt, continuen sent atractives, emanen morbo sexual. Aquesta és la puta que hi vull descriure.

—*En traus una que és llicenciada en filosofia pura, lectora d'Adorno. I cites: «Mentre el món siga el que és, totes les imatges de reconciliació, pau i tranquil·litat s'assemblen a la imatge de la mort».*

—Em va agradar la frase i la vaig ficar. M'interessa molt últimament l'Escola de Frankfurt, la filosofia. Jo sóc una persona molt poc analítica, molt visceral. Necessite lectures que m'ajuden a racionalitzar els sentiments, que m'ajuden a pensar en els meus termes. ¿Tu no notes que aquesta novel·la té una mica més de reflexió que les anteriors?

—*¿No creus que això també pot ser degut al fet que aquesta està escrita en primera persona?*

—Sí, també, molt bé, però ¿per què l'he escrita en primera persona?

—*¿Per què?*

—Primer, perquè sóc un xulo. M'he desafiat a mi mateix. «¿Sóc capaç o no, d'escriure en primera persona?». Perquè fins ara no havia sigut capaç de

fer-ho. *No empenyeu el comissari*, la vaig començar en primera persona i vaig haver de deixar-ho córrer, no m'ho treia dels dits. Segon, perquè aquest punt de vista m'ha permès alençar l'acció, dosificar els diàlegs, fer reflexionar més el personatge central...

—*És a dir, a tu.*

—No, no, això és ficció literària, que ningú no ho oblide.

—*¿.....?*

—Francament, jo m'identifique en tot amb Hèctor Barrera. Ara, quan arriba una històrica acusant-me de masclista, dic «Escolta, que el narrador és Barrera, no jo». Els personatges serveixen per a dir tot allò que l'autor no s'atreveix a dir amb el seu nom, com és ara aquella bestiesa que hi dic sobre el GAL. Que ve Pepito Guia i em felicita, molt bé, agraït. Però la bòfia sap que allò és una novel·la, literatura...

—*«Tira un seixanta però fa virguerries amb el mosquetó».*

—Eixe no sóc jo, tu, mamó. Jo faig u seixanta-quatre.

—*Perdó. ¿I com tires de mosquetó?*

—Tirava, posa-ho en passat. Ara la guerra guerrejada només la faig amb la legal.

JORNADES SOBRE PLANIFICACIÓ DE RECURSOS SOCIALS D'ÀMBIT RURAL

CASTELLÓ DE LA PLANA
Dies 9, 10 i 11 d'abril de 1987

ORGANITZA:

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE INTERIORS I SEGUORITAT SOCIAL

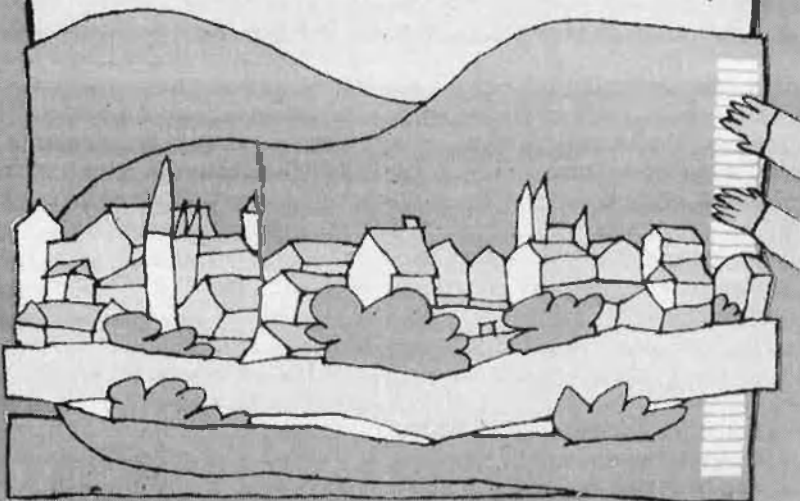
EXCMA. DIPUTACIÓ
DE CASTELLÓ

COL·LABORA: FEDERACIÓ VALENCIANA DE MUNICIPIS I PROVÍNCIES

SECRETARIA DE LES JORNADES
COMPLEX SÒCIO-EDUCATIU PENYETA ROJA

Tel. (964) 21 61 77, ext. 190

Apartat de Correus 316
12080-CASTELLÓ

—¿Vas ben aparellat?

—Jo, des que era xicotet, que he tirat, si no per amunt, si per avant. Sempre endavant, sempre endavant, jo. El cas és tirar, he, he...

—¿No et pentines mai?

—Sí, primer em pentine, i després em desfaig els cabells amb les mans. Per exemple, quan he anat ara a TV3, m'estaven fent un pentinat d'allò més llepat. «No ets tu, no ets tu» em feia el Vallcorba. «Espera't, esta-te tranquil», el vaig calmar. I quan aquella senyora va acabar, vaig fer aixina xic-xic i se'm va quedar com sempre.

—Tu-tu-tumultuós.

—Ab-ab-absolutament.

—No te'n fotes, de les meues enroscades, sàdic. I els ulls, ¿de quin color els tens?

—Color bourbon sense gel, jas.

—¿I com són?

—Xicotius, entrauats, brillants. L'Eliseu Climent, aquella volta la va encertar: «Aquest serà escriptor, li brillen els ulls» va diagnosticar en conèixer-me. De gana, brillen de gana..

—«En aquesta vida es té patrimoni o cara. I nosaltres som pobres».

—Eixa és meua. Sí, sí, la firme. Eixa és la meua filosofia vital. És genial. Perdona la farolada, però aquesta frase és genial.

—Tu, de morro, en tens tant en un sentit figurat com literal..

—Sí, home. Pregunta a totes les titis que han disfrutat d'aquest morret de categoria. Això, posa-ho: les titis em xupen el morret, he, he, he..

—¿Portes bigot per intentar camuflar-te'l?

—I tant, però no hi ha forma, el meu morro és incamuflable, poderós. Porte bigot, perquè açò meu és massa morro.

—«O jo m'equivocava molt o el Butxana estava maltractant una feminista». ¿L'excés de morro t'ha dut alguna volta a badades com la de Butxana?

—Amb les feministes sempre hi ha el perill de badar. Una vegada em vaig gitar amb una feminista radical, però radical, ¡eh!. D'ací de València, sí. I en el moment que anava a pegar-li l'estocada li vaig dir «Nena, et vas a enterrar del que és un home». Xe, tu, li va agarrar tal atac de riure, que no hi hagué manera de fer-ho amb serietat. Ho férem, ho férem, però.

—¿Què em dius del teu nas?

—Que és més xicotet que el teu, d'entrada. Tinc nasset de teuladí. Pardal que diuen els animals dels nostres germans orientals. Tinc un nasset pro-

porcionat. La veritat és que tot jo estic molt ben proporcionat. Amb detalls saladets, a més. ¿Què em dius del clotet de la barba, tan apetitós? ¿I dels clotets de les galtes quan somric? Deliciosos, ¿oi?

—¿Com t'autodefiniries moralment?

—Si se'm fera justícia, a mi se'm podria definir com a un paio cínic però

alguna volta la cagaré, però quan passe això, aniré tan muntat en el dòlar que ja tant farà.

D'altra banda, he tingut la santa sort que els envejosos són la púrria de mediocres. No conec cap primera espasa de la literatura catalana que em tinga enveja. I és lògic. A qui li va bé l'ofici l'alegra que als altres també ens funcione, això és una suma que beneficia

lleria, he, he... Et diré la veritat: a mi la literatura m'està produint un bon sobresou, però no un gran sou. Si jo m'hi traguera un bon sou, no m'alçaria tots els dies a les set del matí per anar a treballar.

—Trebball, el de l'Artillero...

—Paco Artillero és un tio magnífic, generós, elegant, bona planta, guapo. És de Sueca, naturalment, i a banda d'estar molt ben dotat sexualment, llueix un aparell versàtil: té una nòvia transvestit, un nòvio, i una nòvia normal. Toca els tres pals, el paio.

—I fa exhibicions per a voyeurs com el Xino i Barrera. ¿Realment existeix aquell garito que descrius a la novel·la?

—I tant que existeix! Ara està tancat però funcionava al carrer de Cadis. Home, ¡per l'amor de Déu! Mil duros val escriure això. ¿Què t'has cregut? Ara, no era Paco l'Artillero qui hi actuava. Per això en la novel·la li he posat Remigi de nom perquè no es crega que era ell, però tot el que hi ix ho han vist aquests ulls.

—¿Sempre treballes així?

—Sempre, com ara a *No empenyeu, el comisari* vaig haver d'anar a una sauna. Vaig acudir-hi amb aquell amic meu picat de la flor que tu coneixes. Ell t'ho pot contar. I el Toni Peix t'ho pot confirmar. Home, eixint de la sauna i anant a la dutxa em vaig trobar una eminència que treballa en una Conselleria. Es va posar roig com un titot: «¿Tu per ací?», em va fer. «No sóc del ram, però...».

Situacions com aquestes van provocar que durant una temporada s'escampara per València que jo també era del gremi, cosa que no m'importava. Entre tres milions de maricons, un més, tampoc no es nota massa. Aquella família valenciana que no té un fill tocat de biela ni és valenciana ni és res.

—València i tu sou així, Torrent.

—¿Oï que sí? M'he apoderat de la ciutat de València, ¿no trobes?... No em mires amb eixa cara de mújol i digues alguna cosa, bandarria. Aquesta ciutat la coneixeran per mi, no sols a Catalunya, sinó, inclús, a Espanya. Voràs, voràs, ara quan isquen les novel·les en *juleio*. Acabaran fent-me una estàtua. Al parterre, mirant la multinacional del llobarro, a la vora de l'Alt Rei En Jaume...

—Si no et cremen abans. Per cert, una última curiositat, ¿tens pensat l'inici de la teua pròxima novel·la?

—No, però t'ho puc dir ara mateix. «Sembla que s'aveniem. Ell no tenia passat, jo no tenia futur».

—Cremat. □

«No conec cap primera espasa de la literatura catalana que em tinga enveja».

simpàtic. Sóc un cínic que mai no trairia...

—¿Com que no trairies, so cínic?

—Bé, sí, però no massa, tampoc, a vore si em comprens.

—Comprend que jugues amb mitja dotzena de baralles...

—Tinc una botiga oberta, Martí, no ho oblides. No és qüestió que jo siga aixina o aixana, sinó que tinc una botiga oberta per a tota classe de públic. Fins a certs límits, és clar. Per exemple, si a mi vénen els d'ABC i em diuen «¿Ens concedeix una entrevista?». Jo contestaria «Sí, si em trauen en portada; si no, no». Ara, parlant seriosament, jo crec que sóc un bon paio.

—¿Vols dir?

—Sí, de veritat. Estic convençut que sóc un bon paio. I crec que ho he demostrat. No trobe que hi haja cap amic meu que pugui dir que jo li he fotut una punyalada. I, en canvi, a mi me n'han pegat un fart, de punyalades. Amb punyals de plàstic, això sí, però un fart.

—¿Ets conscient que el teu espectacular èxit motiva enveges còsmiques?

—Sí, sí, i tant. Inclús hi ha gent que estan esperant que faça una novel·la dolenta per a vindre a per mi. Van a fotre's moltíssim. No per res. Potser

el conjunt de la nostra cultura. ¿Els mediocres? Ja patiran, ja.

—¿Tu enveges algun escriptor?

—Enveja d'admiració? Sí. Mira, acabe de llegir *Teniente Bravo*, i si jo ara vegea el Marsé, li pegava un bes. M'he mort d'enveja llegint aquella narració. ¿Com es pot escriure tan bé? ¿Per què no se'm va ocórrer a mi aquella història?

—¿Et prens molt a pit l'ofici?

—Molt, sí. Vaig tot el dia obsessionat, Vicent, tot el dia obsessionat. Prenc notes; apunte frases, girs, paraules; imagine històries, trames; mire la gent... tot el sant dia obsessionat. Clar, a l'hora de posar-me a escriure, allò ja està bastant cuit i avance amb una relativa facilitat. Però treballo com un desesperat per tal de dominar la llengua, la tècnica, l'ofici...

—Per cert, deus estar fent un cabàs de diners.

—Un cabàs, no. Posa una coixinereta, he, he.

—¿Coixinereta? Traduccions al castellà, guions cinematogràfics, número u en vendes, articles arreu, Catalunya Ràdio...

—Mira, jo em puc traure... no t'ho dic, no, que em tiraran de la Conse-